

VSAT darbuotojų ir PM kursantų
eilėraščių rinktinė

Be kaukės!

2021 m. rudenis

APIE TARNYBĄ, IŠŠŪKIUS, TĖVYNĘ

Jie – Pasieniečiai!

Eilinis rytas, aušta pamažu
Šviesa užvaldo erdvę ir gamta pabunda,
Kažkas į darbą vyksta iš namų,
Kažką po pamainos ir miegas gundo.
Toj kasdienybėj telpa visko daug,
Kilnumo, iš tvermės, drašos ir noro
Atlikti pareigą ir iš tarnaut
Lig iš svajoto generolo.
Jie – ir merginos geltonais plaukais,
Sutinkančios svečius kontrolės punktuose,
Jie – ir vaikinai rūškanais veidais,
Suguldę pažeidėjus ruožo dulksėse.
Jie budi žemėje ir danguje,
Jų rasi jų roj, pievoje, miške
Ir oro uoste, ir laive,
Jie būna net traukinyje.
Jie vaikšto, plaukia, skraido ir važiuoja,
Kai švenčia – himną sudainuoja
Ir kas gi jie – šitie geriečiai?
Jie – šaunūs mūsų Pasieniečiai!

(aut. Raimondas Miknevičius)

Darni komanda

VSAT permainos pilnam tempe, bėgioja visi aplink šėlte,
Darbai nusėda ekrane, na o rašyklis jau antrame plane.
Žandai raudonio glėbyje ir dažnas prakaitas visų veide,
Limonadas sukąs mintyse, tačiau vanduo tik klišiškai skrandyje;

Diena pilna susitikimų ir tokių prasmingų kavos gėrimų,

Prie Virgaudo durų labai irzlu, jis nęjsileidžia čia visų.
Karš ta diena iš visų prasmų, pavaduotojai ū žia abu kartu,
Pavargo liaudis nuo darbų ir nelegalų nesibaigiančių srautų;
Plykstelęjo žiežirba staiga, konfliktas virto nevaldoma jęga,
Uniforma lyg tramdoma dama, tokia m ū sų pareig ū nų sunki dalia.
Tad susęsime kompanija sena, problema spręsimę sąžine ramia,
Nebent Vyriausio Vado užklupti staiga, sprendimą rasime net ir nakčia;

Ir š tai darbai jau nuveikti, gerų akų žvilgsnio lydimi,
Veido grimasų kažkiek paveikti, šypsosi m ū sų draugai visi.
Ir liksime tikrai komanda mes stipri, kurios galia tikęt turi,
Tad tarnyboje liksime visi, nes vienija mus Lietuvos tikslai bendri!

(aut. Raimundas Matulis)

Minutęs Rimas be pavardęs DELFI Žinios

Gyvenimas pasienyje – tai ne maskarponę
„Latvijos ir Baltarusijos sieną neteisętai bandę kirsti 23 žmonęs“
Neaiš ku ar viskas buvo gerai padaryta
„Briuselis migracijos klausimu nęjvardija svarbiausio dalyko“
„Briuselis kviečiasi ambasadorius pokalbiui: tonas dėl migrantų keičiasi“
Tikękimęs, kad tuo viskas ir baigsis čia.

(aut. Anonimas)

Be kaukęs...

...Rikjuotęj buvo pasakyta,
Kiekvieną mielą dienos rytą:
- Namie palikęte jausmus,
Ži ū rękim prieš ui į nasrus.
Bet kaip tai padaryt –
Užuojautos kartęlį tą praryt?
Pečius suręmę visi ant sienos,
Kad nepraeitų anei vienas,
Ar karš tis alinantis bus,

Ar šaltas vėjas ir lietus
Draskys mums veidus ir akis...
Ir žodžio nieks nepasakys,
Koks krūvis pareigūnams buvo,
Kai širdį draskė verkiantys vaikai,
Jie juk nemūš, tu sakai?
Bet kaukė krenta, ar matai?
Kiekvienas matėm tas akis
Iš vargusios, kurios jau nieko nesakys...
Ir aš ara nurieda, padėt jiems negali,
Šitam sunkiam pragaro kely...
(aut. Vaida Šavdinienė)

Vėjo bučiny

Šilta, gera, saulės spinduliai,
stogas virš galvos neblogas.
Mama, tėvelis ir draugai,
šeima ir darbą dirbęs žmogus.

Ten, kaip visur yra bėdos,
ir skurdas, ligos vis kamuoja.
Gal kartais ten be paliovos
tavo gimtus namus niokoja.

Bet ten yra gimti namai,
tu augai ten, mylėjai ir svajojai.
Ten tu sapnus spalvotus sapnavai,
tradicijas ir papročius visus žinojai.
Ir, kas turėjo tokio atsitikti,
kad ryžaisi palikti tu gimtinę?
Kas pastūmėjo iš namų išvykti
ir savo praeitį paslepti skrynia?

Ir sėdi žmogus karštoj palapinėj,

*be artimų, be laisvės, be draugų.
Sugrįžti neketina į gimtinę,
nors palapinėj irgi nesaugu.*

*Žinok, žmogau, kad nepakeis tau niekas,
tavo buvimo savimi ir pas save.
Tavo gyvenime gili žaizda tik lieka,
ir tavo vėjo bučinys, bet tik sapne.*

(aut. Galina Sinkevič)

Takelis

*Pražilęs pasienio takelis
Iš mirkės raudų tyloje
Nežino naktis, kokią gylį
Sargyboj sustingus tylą*

*Žvarbumas į kūną nusėda
Ir klausosi vėjo krypties
Kaip nerimas dalgį galanda
Kaip traška šaka ant ugnies...*

*Tegu, tenutis abejonės
Tė auš ta auš ra pamažu
Pasienio takelį nušviečia
Vilties spindulys neramus...*

(aut. Loreta Garlienė)

Prigimtiniai pasieniečiai!

*Atsidavę darbui kūnais
Vėl tarnauja, stebi, budi...
Prigimtiniai pareigūnai
Nugali didžiausią kūrį tį.*

Patruliuojant visko būna –
Mums pavojaus neišvengti,
Bet išvyksta pareigūnai
Į tarnybą kaip į šventę.

Iš tvermės, dirsa, kilnumas
Veda mus į amžinybę.
Tikras krašto apgintumas
Stiprina didžią valstybę.

Ateitis garbingai šviečia
Ir sušildo gimtą plotą.
Prigimtiniai pasieniečiai,
Mes – Tėvynės patriotai.

Lietuvaičiai, kas kur gimęs,
Šlovinsime laisvės mintį,
Juk prisiekėme visi mes
Saugoti, padėti, ginti!
(aut. Aleksej Trimailov)

VSAT

Tarnyboje – visi kartu ir atskirai,
Su uniforma ar kasdiene apranga:
Pareigūnai, vadai, pavaldiniai,
Tarnautojai, darbuotojai, eiliniai, sargai –
Visų skirtingos užduotys, darbai,
Tik tikslas vienas amžinai –
Ginti Sieną, Tėvynę, Namus
Už mūsų protėvius, tėvus, vaikus, anūkus,
Už Laisvę gyventi toj Lietuvoj, toj Europoj,
Kur lietuvių tapatumą niekas nenukarū nuoj!
(aut. Anonimas)

Lietuvai

Šiandien alsuoju Lietuvos aš laisve,
Kuri kaip motina apglėbusi mane
Ir saugo, gina, duoda saldų vaisių,
O aš nesibodžiu apginti Ją!
Dėkojai Jai už žemę ir tvirtumą,
Už tai, kad auga mano čia vaikai,
Dėkoju Lietuva - už miško rūbą,
Už sodą pilną žydintį rytais...

(aut. Loreta Garlienė)

APIE KARANTINĄ, KAUKES, NEŽINIĄ

Koronoliacija

Sustojo laikas, sustojo pasaulis,
Ne sekundei, ne minutei, ne valandai.
Tik bėga mintys, skrenda tik paukščiai už lango,
Alsuoja vienatvė – duonos rieke atkanda,
Įtemptos ausys ilgisi balso artimo saujoj.

Sustingo laikas, sustingo pasaulis,
Ne sekundei, ne minutei, ne valandai.
Tik nedingo ryšys ir saulė dar šviečia už lango,
Pulsuoja širdis – ritmas skaičiuoja nežinomybės apgaulę:
Gyvenimas ar Mirtis tau šnypuoja į veidą už lango?

(aut. Anonimas)

Letargas

Kraujas be karū nos,

*Siela neatpažinta rūbo,
Tavo kūnas – liūnas –
Širdis dvižuvė.
Žuvis kvėpuoja vandeniū,
Oru skrenda bitė,
Saulė gimdo apgamus,
Mėnuo – lunatikais tiki.
Kas nutiks vakar –
Rytmečio vakarą,
Jei amžiams pasaulis
Užmigs žiemą – ateičiai?
(aut. Anonimas)*

Kovėdra-Kaukėdara

*Be Kaukės prisėdu, vilnuosi,
Kad vėjas nupūsis negalavimus
Ar verkšis, liūdėsi, dainuosi,
Ar skelbsi prie Seimo badavimus.*

*Vis tiek, tai vis tiek atkeliauja,
Kas sena, kas ilga, kas nauja -
Vos iš kišio nosį ir griebia
Ir ploną, ir storą, ir riebią.*

*Kovidinė Kovo korona
Užbūrė, įtraukė – raudona.
O dieve, o dieve – vėl juoda!
Ir ką gi vakcinoms mums duoda?*

*O duoda – pasaulinį mastą –
Vėl krizė korizinė bręsta
Ir šokteli kainos pasiutę
Tą vienišą šokį – POLKUTE.
(aut. Danutė Ūsaitė)*

Monų monai – nusipirkau geresnę kaukę

*RUDUO, Ruduo, ruduo
Kovidinis – Koronos.
Ir vėl lietus, vanduo
Ir vėjų apkalbos lyg monuos.*

*Pasemkį to, pridėk ano
Pridenkį nosį, ausį,
Gal iš girdai ką ne iš to
Ir rudeniui – susiraukš lėjusį Bobausį!*

*Pagerinkime padėtį –
Gerą mašiną – kiekvienam!
Bet grežiamės į ateitį
Ogi pasaulis mums – bim bam.*

*Tai akiniai, tai Kaukės,
Tai staugiantis ruduo.
Pagerinkime padėtį! -
Kaip nuo žąsies vanduo...*

*Kovidinės koronos –
Bū reliai – mitinguotojų...
Vėl viskas Kaukių monuos
Jau be dievybių – iš vaduotojų.
(aut. Danutė Ūsaitė)*

Kaukių balius I

*Paimsiu šiandien kaukę šią,
Spalvotą, neraš tuotą,
Gal pamanyš, kad su nauja,*

Kaip susiruošusi puotą...

*Po kaukė aš esu drąsi,
Ten šėlsta mano juokas.
Jis sukąs valso su kury,
Apgirtęs lyg apuokas.*

*Po kaukė viskas čia kitaip,
Pasaulio kitos spalvos,
Nes mokame gyvent tik taip,
O ir papuoštos mūsų galvos...*

*Ir kaukių baliai nesibaigs,
Kasdien nešiosim kaukę naują,
Matuos, aptarinės vertes,
Kai oro trūks, nusiimsi delną...*

*Senojų spintoj kaukių daug,
Spalvų gausa net akį veria,
O jei be kaukės, atvirai..?
Nuogumo jausmas gėdą žeria...*

*Paklūstu jausmui būtu saugi,
Tiesiu rankas į pačią pirmą,
Bet atvilnija gūsis iš toli,
Užstūmė spintą sena širma...*

*Šįryt likau be kaukės aš,
Su širmom nekovosiu.
Pasidažysiu ryškiai lūpas aš,
Be kaukės šypsniū dovanosiu :)
(aut. Rūta Čekienė)*

Žmonės

*Pasaulio žmonės, Valstybių žmonės,
Visi tie žmonės ir jų tū kstančiai veidai.
Kiekvienas savo veidą puošias
Ir niekas čia tavęs neatpažins.
Jie tyli, verkia, šypsos, myli,
Jie pykšta, rėkia, džiaugias, myli.
Jie myli, tyliai, garsiai, myli...
(aut. Olga Pupš tienė)*

Kaukių balius II

*Kaukęs dedam kur papuošė,
Ką jos saugo nenutuokiam.
Vieną slepiam už anty,
Kita kabo panosy.*

*Kad ir kiek jų užsidėsi,
Tapatybės nepaslėpsi
Akys rodo, kas esi
Ir, kokios širdies esi.*

*Kaukės ant širdies nedėsi
Ir jausmų tu nepaslėpsi,
Nesvarbu, koks tu esi,
Kaukių baliuj mes visi.
Kada nors tas balius baigsis,
Keistas jausmas galvoje.
Norime gerai mes jaustis,
Pasirodo mes sapne.*

(aut. Anonimas)

Be kaukės!

Žmogus savy taip uždarytas,

Bijai prieti tu prie jo.

*Be kaukės žmogų tu pažįsti,
O su – jo veidas kaip ne jo.*

*Veide tik akys rodo viską,
Ir šypseną, ir liūdesį žmogaus.*

*Visas pasaulis suglamžytas!
Su kaukę tu, ar be jos...*

(aut. Irena Demeškų)

APIE GYVENIMĄ, VIENATVĘ, PAIEŠKAS

Gyvenimas – kas tai?

*Gyvenimas – kas tai?!?
Intriga, meilė ar kova
Už ramų rytdienos dienų,
Kai nežinai, kokia malda,
Tu pasitiksi sekantį rytojų.*

*Gyvenimas – kas tai?!?
Ironija, viltis ar džiaugsmas
Tau duotą gyvastį pratęst...
Ar tai tik begalinis skausmas,
Kuris dejonėse nuskęs?..*

*Gyvenimas – kas tai?!?
Istorija, sakmė ar mitas
Užgriuvusių problemų sūkurys,-
Ar tai tik iššaukiantis blefas,
Kada svajonės neturi?..*

Gyvenimas – kas tai?!?

Likimas, laimė ar tuštybė,
Praradusi bet kokį prasmę,-
Ar tai tik laiko būtinybė
Iš aiškint žmogui savo esmę.

Gyvenimas – kas tai?!?
Gamtos iš daiga ar kūryba,
Kuria gali pasigrožėt,-
O gal tai tavo galimybė
Ir savo tašką sąjūny padėt?!?

(aut. Artūras Čeida)

Rimtai

Gyvenimas – tai darbas ir namai,
Pirmadienis – rugsėjis, saulė, lapai ir vaikai,
Antradienis – dokumentai, lentelės, parašai... ir mintys apie tai,
Ketvirtadienis?! Negali būti ti! Jau?? Taip greit? Tikrai?
Penktadienis – prastai. Darbai, darbai, darbai...
Sprendimai, akta, nutartys, planai...
Savaitgalis – tėvai, vaikai. Jau spalvis? O rimtai?!
Kiek pesimizmo... liūdesio... Juk nėra taip blogai!
Gyvenimas (su kaukėmis ar be kaukių) – tai darbas ir namai.

(Aut. Loreta Gimbičienė)

Gimtasias miestas

Kaip mielas ausiai tas gimto miesto triukšmas.
Tai net ne triukšmas, o didi melodija.
[sikišausyk] jo garsus.
Ir širdyje pajusi tu tą dangišką harmoniją:
Štai čia žmogus praėjo,
Lyg smuikas pračiulbėjo,
Štai ten praūžė mašina –
Lyg jo pradėtą taką tęsdama...

*Kaip viskas dera ir vieton sustatyta
Tam begaliniam džiaugsmo šurmuly.
Tave jis sveikina kas rytą,
O vakarais palieka virpuly...
O mieste, mano gimtas mieste,
Aš noriu pasakyti ačiū tau
Už tai, jog tu esi,
Nes be tavęs nebūtu mano „aš“,
O mano mūza būtų nebalsi...
(aut. Artūras Čeida)*

Tylos aidas

*Prisisemsiu į burną tylos
Ir niekas paslapties nežinos,
Kurios nėra pradžios anei pabaigos,
Gal tik kas jos kvapą užuos...*

*Kam spėlioti be atvangos,
Jei sugebi tik skubėti keliuos,
Kelias skirtas ne vien tikslui pasiekti,
Bet ir keliauti vardan savy tylos...*

*Abejonės kamuos, nerimas apjuos,
Bet turėsi suprasti galop,
Jog esi ne dėl triukšmo ar tik aistros –
Gimei, kad iš girstumei aidą tylos...
(aut. Anonimas)*

Langas

*Langas būtų na paprastas
Ir būtų na apgaulingas.
Manai, kad viskas prarasta,
Bet šįkart tai klaidinga.*

Ijungsi š viesą kambary, -
Ir aktorius povyzon stosi.
Bet tik žiūrovai aklini,
Ir pats sau vienas plosi.

Išjungsi š viesą kambary, -
Įlįsi prieblandai į globą.
Stebėsi viską prieš akis
Ir tyliai krausi lobį.

Langas būna paprastas,
Bet būna ir klaidingas.
Už jo esi nematomas, -
Be jo esi mirtingas.

Bet langas – tikėtai stiklo lakštas,
Ribojantis žmogaus dvejybę.
Kiek daug tereik, kad trekš teltis –
Ir dingtų asmenybė???

(aut. Artūras Čeida)

Joninių vėjyje

Joninių vėjų vėjas –
Medžių lapija kalbėjos.
Mažas rainas katinėlis
Po mašinos kapotu kniaukė –
Šaukės pagalbos, ieškojo globėjos...

Rimo nenurimo vėjas –
Medžiai toliau šnekęjos.
Tik mažą negyva bitutė
Sušluota semtuvėlin –

Patekęs šiuokš liū dėžėn tylėjo...
Lietuvos – Olandijos margos vėliavėlės
Plevėsuoja gatvėse, vėjų vėjyje.
Beatričė – Nyderlandų vieniša karalienė
Be karaliaus, be paparčio žiedo, apsupta dėmesiu –
Lietuvos liaudžiai šypsojos čia viešėdama...

Iš laisvintas pilkas katinėlis –
Laikų vairuotoją kiemo vaikai perspėjo,
Iš vaduotas mažylis vėjyje
Toliau gailiai verkė, miaukšėjo –
Vėl paliktas vienišas be jokio globėjo...

Po kelių dienų, Lietuva atsigrožėjus,
Vieniša Beatričė namo iš skubėjo.
Liko fotografijos, margos vėliavėlės,
Kažkur prisiglaudė mažas katinėlis –
Medžiuose nurimo vėjų vėjas...

(aut. Anonimas)

Rytas prie Aušros Vartų

Kai vieniš i, bet ne vieni,
Tamsiausiam savo kambary,
Kaip viltį deginam degtuką,
Šviesa užlieja namą medinuką.

Rankas sunėriau sau aš ant krūtinės,
Kaimynas siūlo dar degtinės.
Stebiu ką sako, garsas nepasiekia,
Stiklinę pakelia ir duonos dar atriekia.

Nelaukju ryto, nes parodys viską,
Manam dugne tik aš aros čia tviską...
Galiu suverti kriš tolo karolius,

Ir pievoj vasaros išpuošti lauko tolius.

*Norėčiau likti ten. Šviesioj palaukėj,
Kur žiogas ir ramunė ilgaplaukė.
Bet tarsi pančiais apraizgytas kūnas minga,
Girdžiu senus sapnus, kur gėriu sninga...*

*Stipri ranką supurto mano petį,
Sunkiom blakstienom aš atmerkiu akį.
„Pabusk! Sušalsi!” – šaukia man praeivis,
Aš pavargau keliauti kaip keleivis.
Pažiūriu į akis praeivio, švarią sielą,
Ir duodu pažadą aš šiandien sau dar vieną:
Rytoj virš Aušros Vartų saulė patekės,
Pradėsiu vėl gyvenimą aš nuo pirmos raidės...
(aut. Rūta Čekienė)*

Malda

*Padėk, varge, surast žmogui žmogų,
Kad tik žmogus žmogui nebūtu vergas.
Padėk, varge, surast žmogui žmogų,
Kad tik žmogus žmogaus nepaliktų varge.
Padėk, varge, surast žmogui žmogų,
Kad tik žmogus nepamirštų žmogiško vargo.
Padėk, varge, atrast žmogui žmogų,
Kad tik žmogus žmogui nebūtu vargas!..
Padėk, pritekliu, surast žmogui džiaugsmą,
Kad tik žmogus žmogui nebūtu skausmas.
Padėk, džiaugsme, surast žmogui žmogų,
Kad tik žmogus žmogaus nenutrenktų kaip griausmas.
Padėk, džiaugsme, surast žmogui laimę,
Kad tik iš girstų žmogus žmogaus šauksmą.
Padėk, laime, atrast žmogui žmogų,
Kad tik žmogus žmogui neštu tik džiaugsmą.*

(aut. Art ū ras Čeida)

Kodėl?

*Kodėl vis dar noris pabūti
Vaikų, jaunuolių,
Sugrįžt nors trumpam
Ten, kur buvo viskas bim bam...*

*Kodėl kartais norisi
Nepabust iš sapnų,
Nes ten tu buvai -
Laimingas tikrai.*

*Kodėl noris pabėgti iš namų,
O pabėgus sugrįžt atgalios,
Nes niekas neįvyks
Be tavo valios.*

*Kodėl, kai tau sako:
Daryk taip, o ne kitaip –
Tu darai, o vidus
Prieš inasi visaip.*

*Kodėl veidrody
Tu senas beveik,
O sieloj nerimsta širdis
Ir baras su protu dar vis.*

*Į visus „Kodėl?“
Atsakyki sau: todėl,
Nes amžių jau nugyvenai
Ir gali džiaugtis tuo, ką matai.*

(aut. Doviė Sabaliauskienė)

Paradokšas

*Kaip greitai keičiasi gyvenimas,
Kaip greitai keičiasi žmogus...
Atrodo, ką tik gimęs,
O štai ir vėlį vaiką panašus...
(aut. Artūras Čeida)*

Žmogaus kėliu

*Kai aš iš eisiu...
Tu nematysi
Mano svajingo žvilgsnio, mėlynų akių,
Aš nepajusiu, neišvysiu
Rudens grožybių bei spalvų.*

*Kai aš iš eisiu...
Tu neišgirsi mano balso
Ir jo tembro nuotaikų kaitų,
Bet šis pasaulis pilnas
Nuostabių garsų
Ir niekas nepakeis jų dėsnių
Žaismingumo ir trenksmų.
Kai aš iš eisiu...
Nieko nepakeisiu,
Kas buvo – liks ir egzistuos toliau.
Žmonių gyvenimo proceso
nesustabdysiu,
Nebent iš liksiu
Kažkieno dar atminty...
(aut. Dovilė Sabaliauskienė)*

APIE DRAUGYSTĘ, MEILĘ

Audra virtuvėje

Audra virtuvėj – čia matytas vaizdas,
Kai puodai rūksta, bet ne gaisras!
Tai tik savo stichijoj sukąs Moteris!
Geriau stebėti ją pro praviras duris...
Lentelės ažuolinės ir daržovių spalvos,
Prijuostė jos žalsva „Toscanos kalvos“
Su šypsena kapoja ji daržovę vieną,
Po to peiliukas sminga į kietoką sieną :)

Lengvu kaip valso šokių žingsneliu,
Ragauja padažą mažuoju piršteliu,
Nosytę suraukia, kažko dar trūksta...
Šlakėlis vyno Riesling, puodai dūksta...

Garai kaip kamuoliniai debesys ryte,
Subrendęs skonis ir sėkmė marinate.
Ir užsimiršusi niūniau tyliai dainą,
Apie labai laimingą moterį dar vieną...

Negirdi net kaip durys pačios atsidaro,
Nes tuo metu salotose ji tvarką daro.
Tik ant liemens pajutusi švelnias rankas,
Išgirsta: „Laba, mažiuk, o vakarienei kas?“

Ne Riesling vinas griežia pirmą smuiką,
Ne prieskoniai ir ne puikį mėsą.
Tai du jausmai, kurie susipina į vieną,
Ir tai vadinama gyvenime – darna...
(aut. Rūta Čekienė)

Meilės prasmė

*Meilė – tai mokėjimas suprasti
Netgi slegiančioj aplinkumą tyloj.
Meilė – tai mokėjimas atrasti
Grožį net pačioj blogiausioj ydoj.
Meilė – tai mokėjimas atleisti
Skausmą, neviltį, kančias.
Ir, kai reikia, nusileisti,
Kad galėti džiaugsmo pergale atšvest.
Meilė – tai širdžių susiliejimas,
Kupinas neblėstančių jausmų.
Meilė – tai aistros žaidimas,
Troškantis saldžių geismų.
Laimė – tai mokėjimas mylėti.
Laimė – sugebėjimas mylėti.
Vardan meilės savo „aš“ netekti,
Kad tik meilei dėmesio užtektų.
(aut. Artūras Čeida)*

jei nori ...

*Jeji nori – spindulius surinksiu,
Jeji nori – žolę nušienaut galiu...
Jeji nori – aš galiu šypsotis,
Ir dar galiu pabūti kuo galiu:*

*Jeji nori – šįryt Moterim pabūsiu,
Dienoj dar Drauge, vakare Žmona..
Jeji nori – marš kinius pasiūsiu,
Kad nesušaltum, greit žiema...*

*Jeji nori – švelniai apkabinsiu,
Tik murktį nemoķu, čia bėda...
Jeji nori – tyliai padainuosiu,*

Nes uždainavus – šypsais visada...

*Jei nori – viską tau sukursiu,
Pasaulį, meilę, verslą ir namus.
Ir tai darysiu kantriai, nebambėsiu,
Nes man smalsu kaip viskas bus.*

*Jei nori – nežinau, ar Šito nori.
Mes mylim tiesą ne visi...
Iš keičiam jausmą į komfortą,
O finišas tas pats - nuogi, basi...*

*Jei nori – vėl tyloj pabūsiu,
Tik neprašyk tu būti kuo nesu...
Nes pasimesiu ir matyt uždusiu,
Ir niekad nebebūsiu kuo esu...
(aut. Rūta Čekienė)*

Saulė

*Nupiešiu tau Saulę ant nugaros
Ir tavo stuburas skausmo nebejaus,
Galėsi ne tik plaukti, bet ir mylėtis,
Saulės spinduliai tavimi grožėsis.*

*Sakai, gal kiek susidėvėjo tavo stuburo diskas,
Bet Saulė teką per amžius ir tviską,
Jai patinka dalintis šilumą, rankomis liesti viską,
Jos užduotis – pažadinti, įkvėpti Žemėje gyvybės ciklą...
(aut. Anonimas)*

Coq au vin

Viš tiena vyno padažė – tai tik patiekalas, deja,

*Apgaudinėti ir laimėti – slidu tokiu keliu ejęti.
Funikulierius kelia tave manyti mintyse:
Tu tik juokavai – o ji galėjo svajoti rimtai.
Ar tu laimėjai?
Deja, ne!
Paskutinis žodis – kaketės posme!
(aut. Anonimas)*

Laumė

*Ant lūpų krašto – mažas spindulėlis,
Plaukuose siautė vėjas susivėlęs.
Akių primerkus...saulė čia laimėjo,
Pavasaris į ausį jai kažką kuždėjo...*

*Lengva kaip drugio sparnas suknele,
Su šypsena, kad gali būti drauge.
Ilguose pirštuose su spinduliu ji žaidė,
Ko troškė... darė tai, ko geidė.*

*Ir laiko takto kantriai neskaičiavo,
Nes širdyje turėjo tiek kiek gavo:
Jausmų paletę, atjautos ir meilę,
Kuriam po smiltį bėrė tarsi laimę.*

*Per pievos taką, per svajonių šilą,
Atklysta kartais aidas į gimtinę,
Tas tylus tembras ją labai ramina,
Ir ilgesys per sielą nuvilnija...*

*Nuvijus saulę, spindulį nustūmus,
Gražiom akim ji pažvelgė į rūmus...
Žiedai naktį susiglaudė, tuoj līs,
Ji tyliai užsklendė sunkias duris.*

*Kad rytas to, kurio taip laukia,
Kaskart, per taip pažįstamą palaukę,
Surinkęs po gurkšnį ir atneš prie kojų,
Dar naują nepažįstamą rytojū...*

(aut. Rūta Čekienė)

Tobulumas

*Kai Saulė susijungia su Mėnuliu
Kai Žemė kalba su Dangum
Kai Šaltis susitinka su Karščiu
Kai Lietus lenktyniauja su Sausra,
Kas tada įvyksta virš uje?*

*Kai Moteris susilieja su Vyrū
Kai jų Širdys į Dangų pakyla
Kai Ugnis iš tirpsta Ledu
Kai Vanduo plaukia akių Džiaugsme,
Kas tada įvyksta virš uje?*

*Kas žino? Kas niekad ten nebuvo ar,
Kas ne kartą patyrė nuostabų vaizdų gausumą?
Kas atsakys? Kas Tiesai pažvelgs į akis?
Ar tai – Stebuklas, ar tik natūralus Užaugimas?
Tu – iš naujo gimęs... Pasaulis Meilėje – tobulai atgijęs...*

(aut. Anonimas)

APIE GAMTĄ, LAIKĄ:

Kai Žemė siekia skruostais obuoliai

Kai vaisiais linksta šakos,
Ir žemę siekia skruostais obuoliai,
Žadi, kad rudeniop neš als man rankos,
Kad šildysi – laikysi kaip laikėi.

Kai žolę žalia dar rudens gaiva užkloja,
Ir guolius žiemai renčias vabalai,
Girdi kaip tolumoj šuva suloja,
Tik garsą atneša vis slogesni aidai.

Kai gėlės susiraizgo pynėm,
Ir šilumą išleidžia ežerai,
Supiesi nuo diėgmės pakrypusiom supynėm,
Stebi – kvėpuojant smilksta iš burnos garai.

Kai vakarais žiogų balsai nutyla,
Tilfyn arimai, pievos ir kjiemai,
O debesims lietaus dažniau pakylant,
Klausai dainos, kurią tau sukuria lietaus lašai.

Kai sluoksnį pirmą – antrą ant savęs rengiesi,
Ir jau nusipuošia kaimuos daržai,
Dėkoji už praeitą karštį ir viliesi,
Kad sparčiai vėstant – neatvės taip greit šilti namai.

(aut. Audronė Bikulčienė)

O, Baltija!

O, Baltija!
Kokia grėsminga ir nepakartojama kartu!
Jos vėsuma gaivina mus,
Jos artuma tirpdina mūsų
Sielose tas žemiškas niekšybes...
Jos bangose tu pajunti tą jėgą –

*Kuri vadinasi gamta.
O, Baltija! Kokia žavinga!
Ir nieko kito nesinori – tik Čia,
Ant kranto, atsistoti ir gėrėtis...
Gėrėtis vandeniui žalsvai melsvu
Ir putų srutom, paliktų audų verpetais.
Klausytis vėjo ošiant virš bangų
Pamirš ti viską, viską, kas aplinkui daros,
Ir pasilikti – ji ir tu.
(aut. Artūras Čeida)*

Ruduo I

*Ruduo sutinka mus kasmet
Niū rus – galingas,
Nepasikeis jis niekuomet
Tykus – grėsmingas!..*

*Jo vaizdas sukėlia širdy
Tiek daug jausmų...
Kur pasislėpti? – Nerasi
Nei pats savęs, kitų!..
Aplinkui pliką ir baugu,
Apnuoginta gamta.
Ir Žemėj daros neramu, -
Visur tokia tvarka.*

*Ką veiksi ar beveiksi,
Vis liūdnos mintys plaukia:
„Pasižiū rėkį tą alėją –
Ten medžiai savo tulžį lieja,
Aprauda žlugusią grožybę
Lyg šaukdamies visų vienybės
Kovoju su laiko amžinybe.“
(aut. Artūras Čeida)*

Naktis

Naktis. Mėnesiena. Danguj blykši žvaigždės.

Kaip gera. Ramu. Einu į save.

Ir nieko aplink. Tik medžių šėšėliai

Savuoju apsiaustu apgaubia mane.

Vaizduotė atgyja, fantazija žaidžia

Ir pasakas sekti noris pačiam.

Apie gimtine, motinos skraiste

Ir apie tai, ko nepaseksi kitam.

Ir plaukia it debesys mintys įvairios,

Ir liūdnos – kaip rūškaną naktį,

Kaip dieną – jos skaidrios...

Naktis. Mėnuo vežias į širdį.

Žvaigždžių nuš viestas dangus.

Kaip kartais gera, jog nieks negirdi,

O aš iš lieju savus jausmus.

(aut. Artūras Čeida)

Ruduo II

Ruduo jau veikia visa jėga

Ir vėjo gūšiai taria savo žodį.

Toks jausmas – lyg atėjo pabaiga.

Ir šaltis kužda tai į ausį.

Apnykęs vaizdas stovi prieš akis:

Nuplikę medžiai – šakų skausmas.

Ir lapai, vėtros nešami,

Migla žemele gaubia...

Lyg sapnui ruoš tūsi gamta,

Tokiam ilgam, kančiančiam,

Ir sniego baltojo našta

